

16.

... aneb Ženy jako vražedkyně

V předchozí příloze jsme se před vámi, vážení čtenáři, odvážili otevřít pomyslnou knihu tragických příběhů, kde ženy vystupují v rolích pachatelů a to nejzávažnějších trestných činů, tedy vražd. Jak jsme již uvedli, policejní statistiky východočeského regionu každoročně zaznamenávají více jak desítku případů, které jsou charakteristické tím, že mají velice podobný motiv. Tyto smutné příběhy začínají zpravidla velmi nenápadně a nevinně, avšak během krátkého okamžiku se v nich žena, jako prvotní oběť konfliktního jednání, ocitá coby zoufalá pachatelka vražedného útoku. Kriminalisté si v těchto případech vždy připomínají stále stejný obrázek zachycující stojící ženu s nožem v ruce, vytřeštěně a nevěřičně hledící na svého manžela či druhá bezvládně klesajícího k zemi. Z téměř každé výpovědi žen odsouzených za tento trestný čin však jednoznačně vystupuje nesmírná lítost nad kritickým momentem vražedného útoku a nevyslyšená prosba vrátit vše zpět.

S prvním manželem se údajně Ilona rozvedla kvůli jeho sklonu k nadměrnému požívání alkoholu. Zanedlouho se po velmi krátké známosti vdávala podruhé. Krátce po svatbě však pro ni, jak sama později uvedla, začalo opravdové peklo. Situace, ze které neuměla odejít. Navíc ji ničila představa, že by Vladimíra opustila. Byla tak nucena snášet nejen žárlení a výčitky, ale později i fyzické útoky ze strany jejího nového manžela. Hádkám, které se neustále stupňovaly, byla navíc vystavována i osmiletá dcerka paní Ilony z prvního manželství, která byla z tohoto důvodu později svěřena do výchovy svému otci. Trápení, které bylo téměř na denním pořádku, však nebralo konce. Vladimír chodil domů téměř denně opilý a Ilona pokládala za hlavního viníka právě alkohol. " Věděla jsem, že až se probudí, omluví se mi," popisovala později svoje pocity. Vše se ale za několik dní opakovalo znovu a vždy podle stejného scénáře.

Jedné listopadové noci před čtyřmi lety se v bytě paní Ilony v Náchodě odehrála tragédie, která ji bude provázet do konce života. V té době bylo její manželství s Vladimírem již tři měsíce rozvedeno, ale jejich vzájemné soužití pokračovalo. Ten den ho potkala, když šla odpoledne z práce. Měl již něco upito, přesto se nechala přemluvit a zašli spolu na skleničku. Pivo vystřídal tvrdý alkohol a když se vraceli pozdě večer domů, měli pořádně v hlavě. Ani neví, jak se dostali do postele, když ji uprostřed noci probudil křik. Slyšela Vladimíra, jak ji budí, hrubě uráží a nešetří nadávkami. V opilosti ji uchopil za vlasy a strhl z postele. Došlo mezi nimi k hádce při níž se snažila Ilona vykázat Vladimíra ze svého bytu. Ten se však neměl k odchodu, proto uchopila ze stolu nůž. Ilona později ve své výpovědi na policii uvedla, že chtěla svého bývalého muže pouze postrašit a ubránit se před jeho fyzickými útoky. Mezi dveřmi bytu však došlo ke konfliktu, při kterém Vladimír utrpěl bodnou ránu v oblasti

hrudníku. Přivolanému lékaři později nezbylo, než konstatovat smrt. Přesto, že byla Ilona odsouzena k trestu odnětí svobody ve věznici s ostrahou, nepovažuje toto za největší bolest ve svém životě. " Stále ho moc miluji a to, že tu není, je pro mne největší trest, jaký jsem mohla dostat," nechala se slyšet.

Příběh se stejným koncem se odehrál jen o půl roku později v sousedním trutnovském okrese. Rozvedená Iveta své soužití s téměř o osmnáct let starším druhem Valtrem označila tehdy za "italské". V té době měli měsíc před svatbou. I když byl jejich vztah zpočátku bezkonfliktní, vlivem jejich vzájemné až chorobné žárlivosti a nadměrnému a častému požívání alkoholických nápojů se stal téměř neúnosným. Ze strany svého druha byla několikrát vystavena jak psychickým, tak i fyzickým útokům. Iveta byla přesvědčená, že k těmto neshodám dochází zejména v souvislosti s podnájemníkem, který se přistěhoval do jejich bytu. Její soukromí s Valtrem bylo narušeno a všechny spory se většinou týkaly právě tohoto problému. Komplikované soužití bylo vystupňováno v předvečer tragédie, kdy došlo v průběhu dramatického slovního i fyzického konfliktu k poranění Valtra, které mu způsobila Iveta kuchyňským nožem na zádech. Vše vyvrcholilo následujícího dne poté, kdy se Valter vrátil domů z místní restaurace v podnapilém stavu. Snědl oběd a vyzval družku, aby si s ním promluvila. Přestala umývat nádobí a shodou okolností ještě s nožem v ruce vešla do pokoje. Následovala hádka, která přerostla ve vzájemné fyzické napadení, při němž byla Iveta vystavena nejen úderům pěstí a kopancům, nýbrž i opakovaným úderům kovovou tyčí po celém těle. Při útocích jí bylo navíc vyhrožováno zabitím. Když začal Valter v afektu rozbíjet krátce na to v obývacím pokoji květináče, situaci neunesla a bodla jej nožem do hrudníku. Co způsobila, si uvědomila vlastně ve chvíli, kdy spatřila na jeho prsou krev. Okamžitě přivolala lékařskou pomoc. Na následky poranění srdce však její druh na místě zemřel. Iveta byla ještě téhož dne zadržena policií a následujícího dne vzata do vazby. Fakt, že svého druha nechtěla zranit a ani usmrtit, protože měli před svatbou, nijak nezměnil výrok o výši trestu a soud ji odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání jedenácti let.

S východočeskými kriminalisty proti zločinu aneb Ženy jako vražedkyně

V předchozí příloze jsme se před vámi, vážení čtenáři, odvážili otevřít pomyslnou knihu tragických příběhů, kde ženy vystupují v rolích pachatelů a to nejzávažnějších trestných činů, tedy vražd. Jak jsme již uvedli, policejní statistiky východočeského regionu každoročně zaznamenávají více jak desítku případů, které jsou charakteristické tím, že mají velice podobný motiv. Tyto smutné příběhy začínají zpravidla velmi nenápadně a nevinně, avšak během krátkého okamžiku se v nich žena, jako prvotní oběť konfliktního jednání, ocitá coby zoufalá pachatelka vražedného útoku. Kriminalisté si v těchto případech vždy připomínají stále stejný obrázek zachycující stojící ženu s nožem v ruce, vytřeštěně a nevěřicně hledící na svého manžela či druhu bezvládně klesajícího k zemi. Z téměř každé výpovědi žen odsouzených za tento trestný čin však jednoznačně vystupuje nesmírná lítost nad kritickým momentem vražedného útoku a nevslyšená prosba vrátit vše zpět.

S prvním manželem se údajně Ilona rozvedla kvůli jeho sklonu k nadměrnému požívání alkoholu. Zanedlouho se po velmi krátké známosti vdávala podruhé. Krátce po svatbě však pro ni, jak sama později uvedla, začalo opravdové peklo. Situace, ze které neuměla odejít. Navíc ji ničila představa, že by Vladimíra opustila. Byla tak nucena snášet nejen žárlení a výčitky, ale později i fyzické útoky ze strany jejího nového manžela. Hádkám, které se neustále stupňovaly, byla navíc vystavována i osmiletá dcerka paní Ilony z prvního manželství, která byla z tohoto důvodu později svěřena do výchovy svému otci. Trápení, které bylo téměř na denním pořádku, však nebralo konce. Vladimír chodil domů téměř denně opilý a Ilona pokládala za hlavního viníka právě alkohol. " Věděla jsem, že až se probudí, omluví se mi," popisovala později svoje pocity. Vše se ale za několik dní opakovalo znovu a vždy podle stejného scénáře.

Jedné listopadové noci před čtyřmi lety se v bytě paní Ilony v Náchodě odehrála tragédie, která ji bude provázet do konce života. V té době bylo její manželství s Vladimírem již tři měsíce rozvedeno, ale jejich vzájemné soužití pokračovalo. Ten den ho potkala, když šla odpoledne z práce. Měl již něco upito, přesto se nechala přemluvit a zašli spolu na skleničku. Pivo vystřídal tvrdý alkohol a když se vraceli pozdě večer domů, měli pořádně v hlavě. Ani neví, jak se dostali do postele, když ji uprostřed noci probudil křik. Slyšela Vladimíra, jak ji budí, hrubě uráží a nešetří nadávkami. V opilosti ji uchopil za vlasy a strhl z postele. Došlo mezi nimi k hádce při níž se snažila Ilona vykázat Vladimíra ze svého bytu. Ten se však neměl k odchodu, proto uchopila ze stolu nůž. Ilona později ve své výpovědi na policii uvedla, že chtěla svého bývalého muže pouze postrašit a ubránit se před jeho fyzickými útoky. Mezi dveřmi bytu však došlo ke konfliktu, při kterém Vladimír utrpěl bodnou ránu v oblasti hrudníku. Přivolanému lékaři později nezbylo, než konstatovat smrt. Přesto, že byla Ilona odsouzena k trestu odnětí svobody ve věznici s ostrahou, nepovažuje toto za největší bolest ve svém životě. " Stále ho moc miluji a to, že tu není, je pro mne největší trest, jaký jsem mohla dostat," nechala se slyšet

Příběh se stejným koncem se odehrál jen o půl roku později v sousedním trutnovském okrese. Rozvedená Iveta své soužití s téměř o osmnáct let starším druhem Valtrem označila tehdy za "italské". V té době měli měsíc před svatbou. I když byl jejich vztah zpočátku bezkonfliktní, vlivem jejich vzájemné až chorobné žárlivosti a nadměrnému a častému požívání alkoholických nápojů se stal téměř neúnosným. Ze strany svého druhu byla několikrát

vystavena jak psychickým, tak i fyzickým útokům. Iveta byla přesvědčená, že k těmto neshodám dochází zejména v souvislosti s podnájemníkem, který se přistěhoval do jejich bytu. Její soukromí s Valtem bylo narušeno a všechny spory se většinou týkaly právě tohoto problému. Komplikované soužití bylo vystupňováno v předvečer tragédie, kdy došlo v průběhu dramatického slovního i fyzického konfliktu k poranění Valtra, které mu způsobila Iveta kuchyňským nožem na zádech. Vše vyvrcholilo následujícího dne poté, kdy se Valter vrátil domů z místní restaurace v podnapilém stavu. Snědl oběd a vyzval družku, aby si s ním promluvila. Přestala umývat nádobí a shodou okolností ještě s nožem v ruce vešla do pokoje. Následovala hádka, která přerostla ve vzájemné fyzické napadení, při němž byla Iveta vystavena nejen úderům pěstí a kopancům, nýbrž i opakovaným úderům kovovou tyčí po celém těle. Při útocích jí bylo navíc vyhrožováno zabitím. Když začal Valter v afektu rozbíjet krátce na to v obývacím pokoji květináče, situaci neunesla a bodla jej nožem do hrudníku. Co způsobila, si uvědomila vlastně ve chvíli, kdy spatřila na jeho prsou krev. Okamžitě přivolala lékařskou pomoc. Na následky poranění srdce však její druh na místě zemřel. Iveta byla ještě téhož dne zadržena policií a následujícího dne vzata do vazby. Fakt, že svého druha nechtěla zranit a ani usmrtit, protože měli před svatbou, nijak nezměnil výrok o výši trestu a soud ji odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání jedenácti let.

kpt. PaedDr. Jan Lomnický
por. Lenka Klouzová
PhDr. Jan Hubert